

ULRIKA ERBLOM

MARTINA
OCH KING
OF SUNSET

ULRIKA ERBLOM

MARTINA
OCH KING
OF SUNSET

Lindhardt og Ringhof

Ulrika Ekblom

MARTINA OCH KING OF
SUNSET

SAGA EGMONT

Martina och King of Sunset

Copyright © 1993, 2017 Ulrika Ekblom og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711739051

1. e-bok version, 2017

Format: EPUB 2.0

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Kapitel 1

Den tunga transportlämman föll ned med ett brak.

Fotograferna lyfte sina kameror. Det blev alldeles tyst på stallbacken.

Alla väntade spänt. Det gick flera minuter. Ingenting hände. Spänningen steg. Pressfolket började mumla lite oroligt sinsemellan. "Skulle han inte komma?" "Hade det hänt något eller var kanske allt en bluff?"

Plötsligt kastade sig den väldige röde hingsten ur tramporten. Han tog ett långt hopp rakt ut. Två män hängde desperat i var sitt grimskäft och försökte se ut som om de hade situationen under kontroll.

Sanningen att säga så hängde de som två tumvantar i varsin ände på ett rep som var kopplat till en häst som inte alls låtsades om deras existens.

Hingsten skakade lätt på sig. Han lyfte sitt fulländade, vackra huvud och tittade ut över gården. Fotograferna började knäppa. Hästen verkade helt oberörd av uppståndelsen han åstadkommit.

Martina tänkte att han såg ut som en kejsare som kommer för att inspektera sina ägor. Så otroligt mycket vackrare han var i verkligheten än på bild.

Hon tittade sig omkring och såg att de andra tänkte som hon. Skaran av journalister, fotografer och andra nyfikna

stod som förhäxade. Hingstens blanka, röda hårrem skimrade som guld i solen och musklerna spelade. Han stod stilla som en staty, med det lilla, eleganta huvudet högt och den långa, tjocka, lingula manen fladdrande i vinden. Han var en bild av skönhet.

Det var nu Conny Alhed tyckte att det var dags att han fick en liten del av uppmärksamheten. Det var ju trots allt han som sett till att hästen kommit hit från USA. Även om han inte ägde honom så var det han som skulle träna hingsten. Resolut klev han fram till hästen, tog tag i grimman och log mot fotograferna.

”Ja, här ser ni en blivande mästare”, sa han stolt. Han hann knappt tala till punkt förrän hingsten blixtnabbt reste sig på bakbenen.

Hovarna virvlade runt huvudet på Conny och plötsligt fick han en i ryggen och kastades till marken.

Hingsten frustade och skriade gällt, öronen låg tätt strukna mot huvudet och han högg vilt i luften och rullade med ögonen. De två hästskötarna lyckades med våld få bort hingsten från den liggande Conny.

De tvingade in hästen i stallet och in i den box som väntat på honom i två månader. Fotografernas kameror rasslade och gjorde hingsten ännu vansinnigare. Han sprang runt inne i boxen och slog med både fram och bakben. I fjärran hördes ambulanssirener. Ute på gården låg fortfarande Conny på backen, till synes medvetslös.

King of Sunset hade kommit till Sverige.

Kapitel 2

Martina gick försiktigt fram till Sunsets box. Allt hade lugnat ned sig nu. Pressfolket hade försvunnit till sina redaktioner, de nyfikna hade gett sig av och Sunsets ägare, Anders Nilsson, hade åkt med Conny i ambulansen. Martina var ensam kvar i stallet. Hon stannade några meter från boxens galler.

”Hej pojken, hur har du det? Är du arg än?” Martina småpratade lugnande och tog ytterligare ett steg framåt.

Hingsten rörde oroligt på sig, men spetsade de små öronen och tittade lite nyfiket på henne.

Martina gick så nära att hon kunde sträcka in handen i boxen, men inte längre fram än att Sunset höll sig lugn.

”Hej, vännen, vill du ha ett äpple?” Martina sträckte sakta fram handen och erbjöd hästen frukten.

Sunset tittade på henne, lite avvaktande, men ändå nyfiken. Det luktade frestande. Han tog ett steg framåt, sträckte på sig och nappade snabbt åt sig äpplet.

Martina stod kvar och tittade på honom när han mumsade i sig. Hon fortsatte att prata, men gick inte närmare. Hon kände på sig att det gällde att vara försiktig och inte stressa hästen, så hon stod kvar och pratade i över en halvtimme. Hon pratade om allt mellan himmel och jord. Berättade vad hon fått för mat i skolan, om sina tråkiga

lärare och om sin busiga hund Bianca. Hon berättade om sin familj, sin galne, hockeyspelande storebror Janne, om böcker hon läst, och om Sverige. "Sunset är ju ändå från USA", tänkte hon och fnissade. "Han måste ju få reda på lite om landet han kommit till."

Martina pratade så hon nästan blev hes. Sunset tittade och lyssnade till synes intresserad av vad den lilla flickan med det ostyriga h et och de lappade jeansen hade att säga.

"Nej, nu måste jag sticka. Klockan börjar bli mycket och mamma väntar med maten. Vi ses i morgon. Jag kommer så fort jag kan efter skolan."

Martina gick ut ur stallet, slängde sig upp på sin blå cykel, och trampade hemåt.

"Hej mamma. Nu är jag hemma och jag är jättehungrig." Martina gick fram till sin mamma, gav henne en kram och snodde en köttbulle ur stekpannan medan hon berättade om allt som hänt under dagen.

" Jag hörde på radion vad som hänt", sa hennes mamma. "Det lät väldigt otäckt. Jag hörde att Conny, som tur var, hade klarat sig ganska bra. Han hade fått en hjärnskakning och stukat foten, men han skulle få lämna sjukhuset i morgon. Du måste lova att du aktar dig för den där hästen. Den verkar ju galen. Och Martina, tvätta dig om händerna innan du sätter dig och äter. Och hur har de där jeansen kunnat bli så lortiga?"

När samtalet tog den här vändningen slutade Martina att lyssna. Hon åt glupskt av maten som hennes mamma ställde fram och funderade på Sunset.

"Tänk om jag kunde få bli hans skötare. Jag kan kanske i alla fall få hjälpa Peter."

Peter Persson var en av Connys anställda. Han ansågs vara den bästa hästkötare en häst i Sverige kan få. King of Sunset skulle naturligtvis bara ha det bästa.

Sunset hade köpts från USA av Anders Nilsson, en rik hästintresserad företagare, och var en av USA:s mest lovande tvååringar. När han köptes till Sverige väckte det stor uppmärksamhet. Det var ju i och för sig inget ovanligt att rika svenskar åkte till USA och köpte travhästar, men den här gången hade det betalats ett ovanligt högt pris. Exakt hur mycket visste bara Anders Nilsson och King of Sunsets förre ägare, men det ryktades om ett stort antal miljoner. Sunset var dessutom ättling i rakt nedstigande led till en mycket duktig svensk travhingst. Importen av Sunset skulle återföra det blodet till Sverige.

Köpet hade väckt stor uppståndelse i svenska tidningar, och det hela blev ju inte sämre av att den "gamle" mästartränaren Conny Alhed skulle ta hand om träningen av hingsten.

För tio år sedan var Conny Sveriges bästa tränare och kusk. Under några år vann han allt som gick att vinna. Så åkte han till USA för att pröva lyckan som tränare där, men vad som egentligen hände på andra sidan Atlanten vet egentligen ingen.

Framgångarna uteblev och Conny återvände hem till Sverige efter några år. Men det verkade som han förlorat det som tidigare gjort honom till en så duktig hästkarl. Kanske var det självförtroendet eller vinnarinstinkten som påverkats.

Numera var det väldigt sällan som Conny vann några lopp, och han hade inte heller så många hästar i träning längre. Anders Nilsson, Sunsets ägare, var en gammal vän till Conny som genom att låta honom ta hand om hingsten

hoppades kunna ge tränaren en chans att bli bäst igen. Conny hade alltid tränat Anders hästar med framgång.

Conny visste att Sunset var hans sista chans att åter bli en mästare. Det går inte att förlora hur många lopp som helst som travtränare. Sunset var tvungen att bli en vinnare för att Conny skulle kunna fortsätta att arbeta med hästar. Hela hans framtid stod på spel och det var därför som han hade stärkt sig med lite sprit samma dag som Sunset kom.

Spriten var en dålig vana som han skaffat sig under de ensamma och misslyckade åren i USA. Den gav honom det där extra självförtroendet som han numera så väl behövde.

Tankarna snurrade i huvudet på Conny där han låg i en säng på lasarettet.

”Undrar vad som flög i hästen. Jag hann ju knappt komma i närheten av honom. Det här var ju ingen bra start direkt. Vad kommer tidningarna att skriva i morgon och vad tänker Anders? Det värsta som skulle kunna hända vore ju om han flyttade hästen till någon annan tränare.”

Conny låg och jagade upp sig.

”Nej, det här går inte. Jag kan inte ligga kvar här. Jag måste ned till stallet.”

Tyst klev han upp ur sängen och bytte sjukhuskläderna mot sina egna. Han kikade efter så att ingen av sköterskorna var i korridoren och smög så ut i natten.

Taxin släppte av Conny vid hans hus, som låg bara några hundra meter ifrån stallet. Det var mörkt och ödsligt överallt. Gården låg ganska avsides och det fanns inga grannar på flera kilometers håll.

När bilen försvann längs grusvägen blev det alldeles kolsvart. Conny rös lite, både av obehag och köld.

Plötsligt såg han ett svagt ljus nere i stallet. En ljuspunkt rörde sig fram och tillbaka. Conny stelnade till. Vem var i stallet vid den här tiden på natten? Han började småspringa.

För varje steg han tog, dunkade det i hans huvud och i den skadade foten.

”Faan, bara det inte är någon som är ute efter Sunset.”

Tusen oroliga tankar hann virvla genom hans huvud på vägen mot stallet. Vid stalldörren stannade han. Han tog försiktigt tag i handtaget och drog ljudlöst upp dörren. Han lyssnade spänt.

Det enda han hörde var hästarnas tuggande, i övrigt var det tyst. Plötsligt fick han syn på skenet igen. Det var en ficklampa och den var i närheten av Sunsets box.

Något måste göras. Conny klev in och grep tag i en högaffel som stod i närheten av dörren. Sakta höjde han den som ett livsfarligt vapen, och började försiktigt att gå mot Sunsets box.

Kapitel 3

Conny smög framåt. Hjärtat dunkade i samma takt som smärtan i foten och huvudet. Han längtade intensivt efter en grogg. Längre fram vid Sunsets box, såg han en mörk skugga som rörde sig. Conny höjde högaffeln, tryckte in ljusknappen och plötsligt badade hela stallet i ljus.

I samma ögonblick såg han vem det var som smugit runt i stallet. Det var Peter Persson, Sunsets nye skötare.

”Vad gör du här, mitt i natten och varför smyger du omkring som en tjuv. Du höll på att skrämma livet ur mig”, sa Conny surt.

”Detsamma”, svarade Peter. ”Ska inte du vara på sjukhuset? Och varför springer du omkring med en högaffel i högsta hugg?”

Peter berättade för Conny att han åkt ut till stallet för att titta till hästarna, framför allt King of Sunset, en sista gång. ”Jag trodde ju att du låg på sjukhuset, och ville vara säker på att allt var bra med Sunset. Han var väldigt orolig när jag åkte hem.”

”Och vad sjutton ska ficklampan vara bra för”, muttrade Conny surt. Hans huvud värkte ännu mer nu när spänningen släppt.

Peter såg bekymrat att Conny var alldeles vit i ansiktet.

”Du skulle nog ha stannat kvar på sjukhuset, men du är tjurskallig som vanligt märker jag. Du kanske blir riktigt dålig nu när du inte tar det lugnt”, sa han till sin chef.

”Och sedan när är du min pappa,” fråste Conny. Längtan efter sprit var intensivare än någonsin.

”Hur är det med vår stjärna?” Conny och Peter gick tillsammans fram till hingstens box. De hann knappt fram till gallret förrän Sunset argt högg i luften.

”Det är en ilsken herre vi fått på halsen”, sa Peter och tittade med beundran på hästen. ”Jag kunde knappt gå in i boxen och ge honom mat. Det var på nåder han släppte in mig. Det tar nog tid att bli vän med honom. Han accepterar inte vem som helst.”

”Nej, det ska gudarna veta”, sa Conny dystert. Båda två visste hur viktigt det var att komma överens med Sunset. Kunde de inte få honom i toppform, skulle de båda två snart vara arbetslösa.

”Det kommer att ordna sig. Oroa dig inte. Vi ska nog få fason på honom. Det är förmodligen hans vassa humör som gjort honom till en vinnare i USA”, försökte Peter lugna sin chef.

”Jag är inte ett dugg orolig. Jag kan mina saker. Sköter du bara ditt så ska du se att det här går bra”, svarade Conny vresigt.

”Vi har visst två herrar med vasst humör här i stallet i natt”, sa Peter och ryckte på axlarna och gick. ”Vi ses i morgon bitti. Nu åker jag hem.”

När Peter gått ångrade Conny sitt otrevliga svar. Grabben menade ju bara väl, men ingen fick tro att det oroade honom. Han tittade på Sunset som sprang runt, runt i boxen fnysande och frustande. ”Jag ska nog visa dig,

vem som bestämmer.” Med ett stort körspö i handen gick han in till den store hingsten.

Martina satt som på nålar. Skulle aldrig den här tråkiga lektionen ta slut, så hon fick sticka till stallet. Vem sjutton var intresserad av geografi när världens vackraste häst fanns på Lillhaga. Hon drog en suck av lättnad när läraren slog igen boken och släppte ut henne i friheten. Hon gick raskt ut till sin cykel och trampade iväg. Det var en varm vårdag och hon var riktigt svettig när hon kom fram. Men vad gjorde det. Martina visslade nöjt när hon ställde cykeln utanför stallet.

”Hej, Martina! Har du inte Bianca med dig idag?” Peter stod i stallgången och selade av Figge, en av stalllets unghästar. Figge trampade runt lite otåligt, men lugnade sig när Peter strök honom över halsen.

”Nej, jag åkte inte hem efter skolan. Jag kom direkt hit. Jag ville så gärna se hur det var med Sunset.”

Peter tittade roat på den ivriga flickan. ”Du glömmer väl inte bort Smulan nu när Sunset har kommit?”

Smulan var Martinas sköthäst, ett tretton år gammalt avelssto som Martina skött om i fyra år. Smulan hade lärt Martina mycket om hästar, ridning och körning. Hon var en mycket speciell liten dam. Snäll, för all del, men mycket lynnig. Martina hade fått åtskilliga tjuvnyp och blivit avslängd minst lika många gånger innan hon lärde sig att riktigt förstå Smulan och tyda hennes signaler. Nu var de bästa vänner.

Smulan hade varit en framgångsrik tävlingshäst, men nu ägnade hon sig enbart åt att vara mamma och att busa med Martina.